

vare midlertidig ansatte og kunde opstiges til Udgangen af hver Maaned, kort sagt, om hvem det var aldeles afgjort, at de ingen som helst Berettigelse til Pension havde. Der til kommer, at jeg ikke hidtil i Folkethinget har seet noget Forslag, der har støttet sig paa svagere Grunde end dette; de ere saa svage, at jeg uden Undseelse vil kalde dem søgte. Naar jeg saaledes om to Assistenten ved Talslotteriet seer anført, som en Grund til at bevilge dem Bartpenge, at, dersom der ikke i 1843 havde været givet en Resolution for, at ingen flere faste Ansættelser skulde finde Sted, saa vilde disse To i 1847 være bleve fast ansatte; saa maa jeg tilstaae, at jeg aldrig nogenstunde har seet Slutninger af den Art paaveraabte som Lovgrund. Hvad de fire førstnævnte Embedsmand angaaer, saa er det i Motiverne bemærket, at deres forrige Embedsstilling ikke er holdt aaben for dem. Jeg vil derom tillade mig at bemærke med Hensyn til den førstnævnte Embedsmand, som har været konstitueret Consumtionskriver ved Vesterport, at hans Embedspost dog nok neppe endnu er fast besat, medmindre det er skeet i de sidste Dage. Jeg har her Statscalenderen for indeværende Aar, som viser, at under første danske Feldexpeditionscontoir findes en konstitueret Fuldmægtig, Kammerjunker Colbjørnsen; og denne Mand har i Statscalenderen staaet opført som konstitueret siden Begyndelsen af 1848; da den fast ansatte Embedsmand netop var ansat som konstitueret Consumtionskriver ved Jernbanen, hvorfra han senere tillige fik Vesterport. Jeg bemærker imidlertid dog, at idetmindste i en af de mellemliggende Statscalendere har Colbjørnsen været opført som Fuldmægtig, uden Tillæg af, at han var konstitueret, men da i Calenderen for 1851—1852 Ordet „konstitueret“ er kommet til, maa jeg antage, at det Forrige har været en Trykfeil, og at Manden i dette Dieblif er konstitueret. Der synes altsaa, hvis det er denne Mand, den førstnævnte Embedsmand har havt, intet at være mere naturligt, end at han gaaer tilbage i sin Post som Fuldmægtig, og at den konstituerede Fuldmægtig, ophører at være konstitueret. Hvad angaaer Nr. 2 og 3 af disse Consumtionskriverere, saa kan man virkelig ikke

med Føie sige om dem, at deres forrige faste Embedsstilling ikke er holdt aaben, thi de have ingen Embedsstilling havt; den ene var assediget som Lieutenant i Artilleriet i 1818; om han har havt Pension, synes ikke udtryffeligt anført. Den anden var entlediget som Fuldmægtig i Toldkammeret i 1841 med 300 Rbd. i Bartpenge. Om disse kan det altsaa ikke gjælde, at deres Embedsstilling er midlertidig bleven besat. Den 4de endelig synes at have været konstitueret Toldbetjent i Kjøbenhavn. Jeg veed ikke, hvorvidt man kan sige, at det er en fast Ansættelse. Jeg troede, at Kjøbenhavn i den Henseende danner en Undtagelse fra de øvrige Byer, og at der ingen Toldbetjent bliver fast ansat, medmindre han havde en kongelig Bestalling. — Med Hensyn til Provindskjøbstæderne veed jeg nok, at Formen var meget forskjellig, og at enhver Collegie-Skrivelse, enten der stod „konstitueret“ i den eller ikke, blev anseet for lige god. Det kan nu vel være muligt, at vi komme til at gjøre noget for disse Mænd, men det Dnsfeligste vilde ganske vist være, om Finanzministeren vilde befrie os for denne Lov, ved at lade de Bedkommende, saavidt see kunde, træde ind i de Embedsstillinger, hvor de egentlig høre hjemme, idetmindste den ene af de nævnte Mænd, og hvorfra de kun midlertidigt have været kaldte bort til en anden, og at Ministeren forøvrigt vilde sørge for at skaffe de Mænd, hvorom her handles, andet Arbejde, hvorved der kunde være Noget at fortjene. Det er dog vistnok ikke saa ganske sjældent, at der i Ministerierne falder Leilighed til, deels at give Folk fast Ansættelse, og deels at give dem Arbejde, naar man alvorligt ønsker det. Jeg har derimod den Frygt, at, naar de komme paa Bartpenge, saa blive de staaende der; thi det er vistnok hertilands temmeligt besværligt for en Mand, som er kommen paa Bartpenge, at faae et Embede igjen, idet han i Reglen derved ansees som forsørgt og hans Bane for sluttet; men det var vistnok langt bedre, om man gif den Bei, først at befordre de Folk til Embeder, som staae paa Bartpenge, uden at være ujenstydige. Jeg maa antage om disse 4 Consumtionskriverere, som nu i dette Dieblif beklæde deres Embeder, at de ere fuldkommen